

רשות ההגבלים העסקיים

החלטה לפי סעיף 14 לחוק ההגבלים העסקיים, התשמ"ח-1988

בדבר מתן פטור בתנאים מאישור הסדר כובל להסדר שצדדים לו

כרטיסי אשראי לישראל בע"מ, בנק לאומי לישראל בע"מ, לאומי קארד בע"מ, בנק

דיסקונט לישראל בע"מ והבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ

א. פתח דבר

בפניי הונחה בקשה למתן פטור לפי סעיף 14 לחוק ההגבלים העסקיים, התשמ"ח-1988, (להלן: "**חוק ההגבלים העסקיים**") להסדר כובל שצדדים לו הם כרטיסי אשראי לישראל בע"מ (להלן: "**כ.א.ל.**"), בנק לאומי לישראל בע"מ (להלן: "**בנק לאומי**"), לאומי קארד בע"מ (להלן: "**לאומי קארד**"), בנק דיסקונט לישראל בע"מ (להלן: "**בנק דיסקונט**") והבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ (להלן: "**הבנק הבינלאומי**").

בעקבות בקשה זו, הענקתי לצדדים ביום 8 ביולי 2002 פטור בתנאים לפי סעיף 14 לחוק ההגבלים העסקיים למשך תקופת זמן קצרה במיוחד בת 45 יום. הפטור הוענק לאחר שבחנתי את ההסדר ואת הכבילות המצויות בו, את השפעתם האפשרית על התחרות בשוק הרלוונטי, לאחר שנועצתי בועדה לפטורים ולמיזוגים, ושוכנעתי כי אף שההסדר חל על חלק ניכר מהשוק הרי שבכפוף לתנאים, הכבילות שבו אינן פוגעות פגיעה של ממש בתחרות בשוק כאמור. כן באתי למסקנה כי עיקרו של ההסדר אינו בהפחתת התחרות או במניעתה, וכי אין בו כבילות שאינן נחוצות למימוש עיקרו.

בתוך פרק הזמן שחלף, בחנתי מספר היבטים הנוגעים לפטור ולתנאים שנקבעו בו, ובאתי לכלל מסקנה - לאחר שנועצתי עם הועדה לפטורים ולמיזוגים - כי יש להאריך את תקופת הפטור, הכל כפי שיפורט להלן.

ב. הנימוקים למתן הפטור

פרטי ההסדר הנדון פורטו בהחלטתי מיום 8 ביולי 2002, ואין אני רואה לנכון לחזור על הדברים כעת. בקצרה יצוין כי הצדדים להסדר הם סולקים ומנפיקים של כרטיסי ויזה (להלן: "**חברות הויזה**"), וכי ההסכם נשוא הבקשה עניינו הסדרי סליקה צולבת השוררים בין חברות הויזה. נכון לעתה, דן בית

הדין להגבלים עסקיים בשיעורי העמלה הצולבת (עמלת מנפיק או interchange fee),¹ הראויים להיכון בין חברות הויזה, במסגרת ה"ע 4630/01, בעקבות בקשתן של חברות הויזה לאישור הסדר כובל ולמתן היתר זמני, שהוגשה לבית הדין להגבלים עסקיים ביום 6 בספטמבר 2002.

הפטור שהענקתי ביום 8 ביולי 2002, נקבע לתקופה קצרה בלבד, בה בחנתי אם יש מקום להפנות את הצדדים לבית הדין להגבלים עסקיים על מנת שהעניין כולו ידון תחת קורת גג אחת, וכן אם יש מקום לשינוי התנאים במסגרתם המלצתי על מתן היתר זמני.

לאחר שמיעת הצדדים וטיעוניהם באתי לכלל מסקנה כי יש להאריך את הפטור למשך שנה ומחצה מיום מתן החלטתי זו, או עד לגמר ההתדיינות בה"ע 4630/01, לפי המוקדם. ככלל, במסגרת הדיון בבקשת אישור ההסדר הכובל שהוגשה בהליך הנדון, צפוי להתקיים בירור מקיף של שלל הסוגיות הנוגעות להליך ולהסדר כולו. החלטתו הסופית של בית הדין הנכבד תחול על הסכם בכללותו, ותסדיר את כלל היחסים המשפטיים שבין הצדדים להסדרי הסליקה הצולבת (ובכלל זה שיעורי העמלה הצולבת). עד אז, וכל עוד ההיתר הזמני בתוקפו, ראיתי לנכון להמשיך ולקיים את המצב המשפטי ששרר עד עתה, ולהאריך את הפטור על תנאיו.

ג. סוף דבר

לאחר שנועצתי בועדה לפטורים ומיזוגים, ראיתי לנכון להשתמש בסמכות הנתונה לי בסעיף 14 לחוק ההגבלים העסקיים ולהעניק את הפטור המבוקש. פטור זה ניתן בכפוף לכך שהתנאים שנקבעו במסגרת החלטת פטור 3728 מיום 18 במאי 2000 ימשיכו לחול על הצדדים להסכם נשוא פטור זה.

תוקפו של פטור זה שנה ומחצה מהיום או עד לגמר ההתדיינות בה"ע 4630/01 - לפי המוקדם.

בהתאם לסעיף 15(א) לחוק ההגבלים העסקיים נתונה החלטתי זו לערר בפני אב בית הדין להגבלים עסקיים על ידי איגוד עסקי, ארגון צרכנים או כל אדם העלול להיפגע מההסדר הכובל עליו ניתן הפטור.

דרור שטרם

הממונה על הגבלים עסקיים

ירושלים, ד' אלול, תשס"ב
12 אוגוסט, 2002

¹ עמלה צולבת מוגדרת כאותה עמלה שמשלם סולק למנפיק הכרטיס כאשר הסולק והמנפיק אינם זהים או בבעלות משותפת. המנפיק הוא זה אשר עומד בקשר עם מחזיק הכרטיס. המנפיק ערב להתחייבויותיו של מחזיק הכרטיס כלפי הסולק, אשר מזכה את בית העסק עבור העסקה ועומד בקשר עמו. העמלה הצולבת מחושבת באחוזים מסך שווי העסקה.